

שְׁמוֹנֵי עָל

<https://tinyurl.com/yd9nxb6l>

להאזנה לפרק סרקו את הקודר
או הזינו את הקישור.

הקדמת שמואל (א 1-28)

פרק א

א 1-3: משפחת אלקנה

- א. ויהי איש אחד מן-הרמתיים צופים
מהר אפרים ושמו אלקנה בן-
ירחם בן-אליהוא בן-תחו בן-צוף
אפרתי:
ב. ולו שתי נשים שם אחת חנה ושם
השנית פננה ויהי לפננה ילדים
ולחנה אין ילדים:
ג. ועלה האיש ההוא מעירו מימים
ימימה להשתחוות ולזבח ליהוה
צבאות בשלה ושם שני בני-עלי
חפני ופנחס כהנים ליהוה:
1. היה איש בהרמתיים צופים שבהר
אפרים, ושמו אלקנה בן ירחם בן
אליהוא בן תחו בן צוף, איש מבני
אפרים.
2. שתי נשים היו לו, לאלקנה: חנה
ופננה. לפננה היו ילדים, ולחנה
לא היו ילדים.
3. מדי שנה היה האיש עולה מעירו
אל המקדש בשילה להשתחוות
לה ולזבח זבח. ושמות שני בניו
של עלי - חפני ופנחס, והם
כהנים לה'.

א 4-8: אלקנה ומשפחתו בשילה

- ד. ויהי היום ויזבח אלקנה ונתן
לפננה אשתו ולכל-בניה ובנותיה
מנות:
ה. ולחנה יתן מנה אחת אפים כי
את-חנה אהב ויהוה סגר רחמה:
ו. וכעסתה צרתה גם-פעם בעבור
הרעמה כי-סגר יהוה בעד רחמה:
4. באחד הימים, בעת סעודת הזבח
בשילה, נתן אלקנה מנות לפננה
אשתו ולכל בניה ובנותיה,
5. ולחנה נתן מנה כפולה, כי אהב
אותה; אבל היא לא יכלה ללדת,
6. ופננה, "צרתה", אשתו השניה של
בעלה, הייתה מכעיסה אותה כדי
להרגיז אותה, כי לא יכלה ללדת.

- ז. וְכֵן יַעֲשֶׂה שָׁנָה בְּשָׁנָה מִדֵּי עֲלֹתָהּ
בְּבֵית יְהוָה כִּן תִּכְעָסֶנָּה וְתִבְכֶּה
וְלֹא תֹאכַל:
7. כִּךְ נִהְגַּ אֱלֻקָּנָה בְּכָל שָׁנָה; וְחֲנָה,
בְּכָל פַּעַם שֶׁעָלְתָה אֶל הַמִּקְדָּשׁ
בְּשִׁילָה, הִיָּתָה פִּנְנָה מִצְעֶרֶת אוֹתָהּ.
וְחֲנָה בְּכַתָּהּ, וְלֹא אָכְלָה.
- ח. וַיֹּאמֶר לָהּ אֱלֻקָּנָה אִישָׁה חֲנָה
לָמָּה תִּבְכִּי וְלָמָּה לֹא תֹאכְלִי
וְלָמָּה יִרַע לְבָבְךָ הַלֹּא אֲנֹכִי טוֹב
לָךְ מִעֲשָׂרָה בָּנִים:
8. אָמַר לָהּ אֱלֻקָּנָה בְּעִלְיָהּ: "חֲנָה, לָמָּה
אֵת בּוֹכָהּ, וְלָמָּה אֵינְךָ אוֹכְלֹת,
וְלָמָּה רַע לְךָ עַל לִבְךָ? הַלֹּא אֲנִי
טוֹב לְךָ מִעֲשָׂרָה בָּנִים!"

א 9-18: חֲנָה מִתְפַּלֵּלָת

- ט. וַתִּקַּם חֲנָה אַחֲרֵי אֲכָלָהּ בְּשִׁלָּה
וְאַחֲרֵי שֶׁתָּה וְעָלִי הִכְהִין יֹשֵׁב עַל-
הַכֶּסֶּא עַל-מְזוּזוֹת הַיִּכָּל יְהוָה:
9. אַחֲרֵי שֶׁנִּגְמְרוּ הָאֲכִילָה וְהַשְׁתִּיָּה
בְּשִׁילָה, קָמָה חֲנָה – וְעָלִי הִכּוֹהֵן
יּוֹשֵׁב עַל כֶּסֶּא, לִיד הָעַמּוּד שֶׁבְּפֶתַח
הַיִּכָּל ה' –
- י. וְהִיא מֵרַת נֶפֶשׁ וְתִתְפַּלֵּל עַל-
יְהוָה וּבְכָה תִּבְכֶּה:
10. וְחֲנָה, נִפְשָׁה מְרָה, הִתְפַּלְּלָה אֶל ה'
וּבְכָתָהּ,
- יא. וַתִּדַּר נָדָר וַתֹּאמֶר יְהוָה צְבָאוֹת
אִם-רָאִה תִּרְאָה בְּעֵינַי אֲמַתְךָ
וּזְכַרְתִּנִּי וְלֹא-תִשְׁכַּח אֶת-אֲמַתְךָ
וְנִתְתָּה לְאֲמַתְךָ זֶרַע אֲנָשִׁים
וְנִתְתָּיו לִיהוָה כָּל-יְמֵי חַיָּיו וּמִוְרָה
לֹא-יַעֲלֶה עַל-רֹאשׁוֹ:
11. וְנִדְרָה נָדָר וַאֲמַרְהָ: "ה' צְבָאוֹת, אִם
לֹא תִתְעַלַּם מִן הַסֶּבֶל שְׁלִי, מִצְרַת
שִׁפְחָתְךָ, אִם תִּזְכֹּר אוֹתִי, וְלֹא
תִשְׁכַּח אֶת שִׁפְחָתְךָ, וְאַלְדּ בֶּן – אֲזַ
אֲמַסֵּר אוֹתוֹ לָהּ לְכָל יְמֵי חַיָּיו,
וְשַׁעַר רֹאשׁוֹ לֹא יִגְלַח."
- יב. וְהִיא כִּי הִרְבָּתָה לְהִתְפַּלֵּל לִפְנֵי
יְהוָה וְעָלִי שָׁמַר אֶת-פִּיָּהּ:
12. הָאֲרִיכָה חֲנָה בַתְּפִלָּתָהּ, וְעָלִי הִכּוֹהֵן
הַתְּבוּנִן בְּתַנּוּעוֹת שִׁפְחָתָהּ;
- יג. וְחֲנָה הִיא מְדַבֶּרֶת עַל-לִבָּהּ רַק
שִׁפְחָתָהּ נְעוֹת וְקוֹלָהּ לֹא יִשְׁמַע
וַיַּחֲשֹׁבָה עָלֶי לְשִׁכְרָה:
13. כִּי חֲנָה הִתְפַּלְּלָה בְּלִבָּהּ, רַק שִׁפְחָתָהּ
נְעוֹ וְקוֹלָהּ לֹא נִשְׁמַע – וְעָלִי חָשַׁב
שֶׁהִיא שִׁכְרָה.
- יד. וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ עָלִי עַד-מָתִי
תִּשְׁתַּכְּרִין הַסִּירִי אֶת-יַיְנְךָ מֵעַלֶיךָ:
14. אָמַר לָהּ עָלִי: "עַד מָתִי תִתְנַהֲגִי
כְּשִׁכְרָה? הַתְּפַחֲחִי מִהִשְׁפַּעֶת חַיִּין!"
- טו. וַתַּעַן חֲנָה וַתֹּאמֶר לֹא אֲדֹנָי אִשָּׁה
קִשְׁת־רוּחַ אֲנֹכִי וַיִּין וְשִׁכָר לֹא
15. עָנְתָה לוֹ חֲנָה: "לֹא, אֲדֹנָי, אִשָּׁה
עֲצוּבָה אֲנִי, וַיִּין מְשֻׁכָר לֹא שְׁתִּיתִי,

- שְׁתִּיתִי וְאֶשְׁפָּךְ אֶת-נַפְשִׁי לִפְנֵי יְהוָה:
- טז. אֶל-תִּתֶנּוּ אֶת-אֲמַתְךָ לִפְנֵי בַת-בְּלִיעֵל כִּי-מֵרֵב שִׁיחִי וְכַעֲסִי דִבַּרְתִּי עַד-הֵנָּה:
- יז. וַיַּעַן עָלַי וַיֹּאמֶר לְכִי לְשָׁלוֹם וְאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יִתֶּן אֶת-שְׁלַתְךָ אֲשֶׁר שָׁאֲלַת מֵעִמוֹ:
- יח. וַתֹּאמֶר תִּמְצָא שְׁפַחְתְּךָ חֹן בְּעֵינַיִךְ וַתִּלְךְ הָאִשָּׁה לְדַרְכָּהּ וַתֹּאכַל וּפְנֵיהָ לֹא-הָיוּ-לָהּ עוֹד:
16. אֵל תִּתְיַחַס אֵל שְׁפַחְתְּךָ כְּמוֹ אֵל אִשָּׁה שְׁפֵלָה, כִּי מֵתוֹךְ כְּאֲבִי הַגְּדוֹל הַתְּפִלְלִיתִי עַד עַכְשָׁיו.
17. עָנָה לָהּ עָלַי וְאָמַר: "לְכִי לְשָׁלוֹם, וְאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יִתֶּן לְךָ אֶת בְּקֻשְׁתְּךָ, אֶת מָה שֶׁבִקְשָׁתְּ מִמֶּנּוּ."
18. אָמְרָה: "אֲמַצָּא חֹן בְּעֵינַיִךְ." וְהִלְכָה לְדַרְכָּהּ, וְאָכְלָה, וְלֹא הָיְתָה עֲצוּבָה עוֹד.

א 19-23: הַלְדַת שְׁמוּאֵל

- יט. וַיִּשְׁכְּמוּ בִבְקָר וַיִּשְׁתַּחֲווּ לִפְנֵי יְהוָה וַיֵּשְׁבוּ וַיָּבֵאוּ אֶל-בֵּיתֵם הַרְמָתָה וַיִּדְעוּ אֶלְקָנָה אֶת-חֲנָה אִשְׁתּוֹ וַיִּזְכְּרָהּ יְהוָה:
- כ. וַיְהִי לְתַקְפוֹת הַיָּמִים וַתֵּהָרֵה חֲנָה וַתֵּלֶד בֵּן וַתִּקְרָא אֶת-שְׁמוֹ שְׁמוּאֵל כִּי מִיְהוָה שָׁאֲלָתִיו:
- כא. וַיַּעַל הָאִישׁ אֶלְקָנָה וְכָל-בֵּיתוֹ לְזִבְחַ לַיהוָה אֶת-זִבְחַ הַיָּמִים וְאֶת-נִדְרוֹ:
- כב. וְחֲנָה לֹא עָלְתָה כִּי-אָמְרָה לְאִשָּׁה עַד יִגְמַל הַנַּעַר וְהִבָּאתִיו וְנִרְאָה אֶת-פְּנֵי יְהוָה וַיֵּשֶׁב שָׁם עַד-עוֹלָם:
- כג. וַיֹּאמֶר לָהּ אֶלְקָנָה אִשָּׁה עָשִׂי
19. לְמַחֲרַת בִּבְקָר הַשְּׂכִימוּ, הִשְׁתַּחֲווּ לָהּ, וְחֲזְרוּ אֵל בֵּיתֵם בְּהַרְמָה. וְהָזְכַר אֶת חֲנָה, וְאַחֲרֵי שֶׁאֶלְקָנָה שָׁכַב אִתָּהּ,
20. וְאַחֲרֵי שֶׁעָבְרוּ הַיָּמִים, הָרְתָה חֲנָה וַיֵּלֶד בֵּן, וַקְרָאָהּ לוֹ בְּשֵׁם: "שְׁמוּאֵל" - "כִּי מִה' שָׁאֲלָתִי אוֹתוֹ."
21. וְכִשְׁהִגִּיעַ הַיּוֹם לְעֹלוֹת לְמִקְדָּשׁ, עָלָה אֶלְקָנָה עִם מִשְׁפַּחְתּוֹ לְזִבְחַ לָהּ אֶת הַזִּבְחַ הַשְּׁנָתִי, לְקִיִּם אֶת נִדְרוֹ,
22. וְחֲנָה לֹא עָלְתָה, וְאָמְרָה לְבַעֲלָהּ: "לֹא אֵעֲלֶה עַד שִׁיִּגְמַל הַנַּעַר, עַד שִׁיִּפְסִיק לִינֵק; אֲז אָבִיא אוֹתוֹ אֵל הַמִּקְדָּשׁ, וְאֲז יֵרָאֶה לִפְנֵי ה' וַיִּשְׁאֶר שָׁם כָּל חַיָּיו."
23. אָמַר לָהּ אֶלְקָנָה בַּעֲלָהּ: "עָשִׂי

כרצונך. השארי בביתך עד שיגמל.
הלואי שה' יקים את הבטחתו."
והיא נשארה בבית, והמשיכה
להניק את בנה עד שנגמל.

הטוב בעיניך שבי עד-גמלך אתו
אך יקם יהוה את-דברו ותשב
האשה ותניק את-בנה עד-גמלה
אתו:

א 24-28: חנה מביאה את שמואל אל בית ה' בשילה

- כד. ותעלהו עמה פאשר גמלתו
בפרים שלשה ואיפה אחת קמח
ונבל יין ותבאהו בית-יהוה שלו
והנער נער:
- כה. וישחטו את-הפר ויבאו את-
הנער אל-עלי:
- כו. ותאמר בי אדני חי נפשך אדני
אני האשה הנצבת עמכה בזה
להתפלל אל-יהוה:
- כז. אל-הנער הזה התפללתי ויתן
יהוה לי את-שאלתי אשר
שאלתי מעמו:
- כח. וגם אנכי השאלתהו ליהוה כל-
הימים אשר היה הוא שאול
ליהוה וישתחו שם ליהוה:
24. אחרי שגמלה אותו, אכן העלתה
אותו לבית ה' בשילה, ולקחה אתה
שלושה פרים, ואיפה אחת קמח,
ונאד יין. והוא עודנו נער קטן.
25. וישחטו את הפר, ואחר כך הביאו
את הנער אל עלי.
26. אמרה: "אנא, אדוני, שכחתיך,
אדוני, אני האשה שעמדה מולך
במקום הזה להתפלל אל ה'.
27. על הנער הזה התפללתי! וה'
אמנם נתן לי את שאלתי, את מה
שבקשתי ממנו.
28. וגם אני משאלה אותו לה'; לךל
ימי חייו הוא שאול לה'."
ועלי, הוא השתחוה שם לה'.